

[Handelsministeren.]

ramme for garantier på 100 mill. kr. årligt; vi har hidtil ydet garantier på i snit omkring 40 mill. kr., så beløbsrammen vil altså i givet fald kunne tillade en vis udvidelse. For så vidt angår de egentlige statslån til opførelse af kommunale industrihuse, har vi hidtil haft en beløbsramme på 15 millioner; men som vi har talt om det i udvalget, og som jeg har nævnt det ved første behandling, er det regeringens hensigt at tilstræbe en væsentlig udvidelse, op til en 25 mill. kr., af rammen for tilsagn om sådanne statslån. Endelig har vi altså de nye statsgarantier for lån til fremskaffelse af driftskapital på op til 5 mill. kr. forsøgsvis det første par år. Jeg tror derfor, vi må sige, at der i betydelig grad er sket en imødekomelse af de forståelige og efter regeringens mening sympatiske tanker om en vis udvidelse af egnsudviklingsbistanden med de lovforslag, som her er til anden behandling.

Så nævnte hr. Arne Larsen det spørgsmål, om man kunde nedsætte renten. Dertil vil jeg sige, at for så vidt angår spørgsmålet om egentlige statslån til opførelse af industrihuse, arbejder vi jo allerede med et renteniveau, som ligger væsentligt lavere end den nuværende markedsrente. Hvad angår lånegarantier, er regeringen ikke af den opfattelse, at man bør supplere sådanne lånegarantier med egentlige rentesubsidier. Det, som vi anser for at være det væsentlige, er, at man ved disse statsgarantier sikrer kapitalens fremskaffelse, men ikke går ind i direkte rentesubsidiering. Det må på lidt længere sigt være et formål med vor egnsudviklingsbistand at sikre konkurrencedygtige og økonomisk sunde virksomheders oprettelse og udvidelse; man kan efter regeringens opfattelse ikke gå ind på egentlig rentesubsidiering som et varigt fænomen i forbindelse med disse statsgarantier.

Endvidere har socialistisk folkeparti, som det er fremgået af udvalgsarbejdet, været inde på anvendelsen af varierende afskrivningsregler, og hermed sigtes der formentlig til, at egnsudviklingsområderne skulle have gunstigere afskrivningsregler end andre dele af landet. Selv om tanken umiddelbart kunne lyde tiltalende, er det efter min mening et spørgsmål, om det er den rette vej at gå. Afskrivningsreglerne får jo kun

reel virkning, når der er en betydelig indtjening at afskrive på, og som vi ved, gælder det navnlig for nye virksomheder, at denne indtjening i de første år ikke vil være så stor, at særlig gunstige afskrivningsregler byder på væsentlige fordele, hvortil kommer at administrationen af sådanne særlige afskrivningsregler for visse dele af landet utvivlsomt vil volde betydeligt hovedbrud. Hvis man skulle overveje noget i den retning, som socialistisk folkeparti er inde på, kunne jeg bedre forestille mig f. eks. skattefri henlæggelser til investeringsfonds, som kunne frigives ved investeringer i egnsudviklingsområderne; det ville jeg tro var en mere hensigtsmæssig tanke. Men jeg vil gerne understrege, at alle nye ideer af den art, som vi her er inde på, må overvejes nøje og vurderes på baggrund af de bestemmelser om afskrivning og henlæggelser, vi har i dag.

Så er der spørgsmålet om udflytningen af administrationen. Der er jo bred tilslutning til udflytningen, omend der har været visse nuancer i opfattelsen af, hvad der er Jyllands hjerte, og hvilket hjertekammer der var det rigtige.

Jeg forstår på hr. Bernhard Baunsgaard, at de argumenter, som har været anført fra regeringens side for udflytning og især for at vælge Silkeborg, ikke helt er overbevisende for ham; han mener, at det måtte være den rimelige konsekvens at vælge Århus, men følger dog til — og deri kan jeg være ganske enig — at det er måske et kættersk spørgsmål. Af den grund kan jeg måske lade være med at gå alt for langt ind i besvarelsen, men blot føje til, at der efter vor opfattelse ved at vælge Silkeborg og ikke Århus er foretaget en kombination af folkelige og saglige hensyn. Det saglige hensyn har vi talt om tidligere her i tinget ved første behandling; det er dette, at administrationen kommer til at ligge i nærheden af en stor dansk provinsby, som besidder en række undervisningsanstalter og dermed højt kvalificeret arbejdskraft, som vil kunne anvendes. Det folkelige hensyn er det, at tanken bag ved en vis udflytning af dele af administrationen vel er den, at der skal flyttes rigtigt ud i provinsen. Hvis man vælger Århus, Ålborg eller Odense, disse efter danske forhold mastodontprovsbyer, kommer man ikke ud til